

Ze ligt er nog wel eens wakker van. Met een fulltime baan en kinderen was het leven van Pauline Muller (56) zo vol dat tijd en aandacht voor haar ouders er wel eens bij inschoot. Dat moet anders kunnen, was toen al haar gedachte. Vijf jaar geleden richtte ze samen met de 49-jarige Ellen Devilee Fleur de Dag op. „We willen ouderen laten genieten.”

Ellen Devilee en Pauline Muller met An Huijvenaer in park Rusthoff in Sassenheim. „Als er een uitje is, ga ik graag mee.”

FOTO TACO VAN DER ER

Schakel tussen zorg en mantelzorg

Roza van der Veer

Noordwijk/Kaag * Zelf komt Pauline Muller uit de hotelwereld. Ellen Devilee was werkzaam in de reclame- en evenementenbranche. Ze leerden elkaar kennen als vrijwilliger voor de toen nog stichting Doeeen-wens. In gesprekken met kennissen merkten ze hoeveel mensen worstelden met de combinatie van werk, kinderen én zorg voor de bejaarde ouders. Devilee: „We wisten dat er grote veranderingen in de zorgwereld aan zaten te komen. Het beroep op mantelzorgers als kinderen en burens, wordt groter als ouderen steeds langer zelfstandig thuis blijven wonen. Als dochter ben je soms een hele ochtend bezig om alles te regelen in het ziekenhuis maar dat kopje koffie, een praatje of een uitje schiet er vervolgens bij in.”

Fleur de Dag vult het grijze gebied tussen de professionele zorg en de hulp van mantelzorgers. Muller: „Mantelzorgers kunnen weer even kind zijn. Drukbezette zorgverleners die te maken hebben met veel protocollen, krijgen wat lucht. We zorgen voor structuur en persoonlijke aandacht waardoor ouderen soms beter gaan functioneren. Zo voorkom je een crisis en hoeven ze minder snel naar een verpleeghuis.”

Moet-modus

Ze wijst erop dat cliënten bij Fleur de Dag niets moeten. „Zorgverleners maar ook kinderen zitten vaak in de moet-modus. Wij richten ons op wat de cliënt zelf wil. Het welbevinden en de behoeften van de cliënt staan altijd voorop.” De eerste ouderen die zich vijf jaar geleden aanmelden bij Fleur de Dag, namen Muller en Devilee zelf

Fleur de Dag al vijf jaar in touw voor ouderen

onder hun hoede. Inmiddels hebben ze ruim vijftig zogeheten Fleurmaatjes in hun bestand die regelmatig bij ruim honderd cliënten uit de driehoek Haarlem, Wassenaar en Alphen, over de vloer komen. Ongeveer tachtig procent van de ouderen heeft last van een vorm van dementie. De Fleurmaatjes komen langs om koffie te drinken, foto's te kijken, een wandeling te maken of op stap te gaan naar een museum, een concert of even naar de markt. In sommige gevallen hebben Fleur-

maatjes een achtergrond in de zorg maar dat is geen voorwaarde. Muller: „Het zijn vaak mensen die voor ouders of burens hebben gezorgd en daar veel plezier aan hebben beleefd. Ze willen daar graag mee doorgaan. Wij kijken in een intakegesprek naar levenservaring, of ze empathisch zijn, goed communiceren maar ook of ze een flinke dosis humor hebben. Soms is het handig om kennis van dementie te hebben maar ze moeten vooral zorgen dat cliënten lekker in hun vel zitten.”

Caravan

Zelf werken ze ook nog steeds als Fleurmaatje. Het is leuk maar door mee te werken in de praktijk, is het geven van advies aan de andere Fleurmaatjes gemakkelijker. Devilee: „Ik ga zelf iedere week al vijf jaar met een 96-jarige mevrouw op pad. Ze heeft vroeger veel gezeild en

‘Als er een uitje is, ga ik mee’

Noordwijk/Kaag * An Huijvenaer (87) is een van de cliënten die regelmatig met een Fleurmaatje op stap gaan. Ze verhuisde een paar jaar geleden vanuit Voorhout naar een zorgvilla in Haarlem. Aanvankelijk woonde ze met haar zus, maar sinds haar overlijden is ze alleen. Ze gaat graag naar buiten, soms met haar nicht en soms met Fleur op Pad. „Ik speel nog wel piano, lees veel en kijk televisie maar als er een uitje is, ga ik graag mee.” Afgelopen

had een caravan aan de Kaag. Nu wil ze graag een eindje rijden en dan ergens lunchen met uitzicht op het

maandag bracht ze samen met Ellen Muller en Pauline Devilee een bezoekje aan het park bij kasteel Keukenhof. In Sassenheim werd park Rusthoff bezocht waarna thee met appeltaart volgde. „Dat hoort er wel bij”, vindt Huijvenaer. Ze hoopt dat de Fleurmaatjes nog vaak langs komen. „Anders zit je je toch een beetje te vervelen in de zorgvilla. En aangezien mijn vader 94 is geworden, heb ik nog wel even. Het is dan heerlijk als ze er weer zijn.”

water en een glaasje rode wijn.” Muller bezoekt al jaren een vrouw in het verpleeghuis van wie het kor-

Huiveringwekkende stilte

Zij ligt op de grond, omringd door zuipende en snuivende vrienden en vriendinnen. Ze is volledig van de wereld. Een ambulance komt met gillende sirenes aangereden. Ambulancebroeders stappen uit. Eerst controleren ze hun kogelvrije en steekbestendige vesten. Ze worden uitgescholden en bespuwd. Als ze neerknielen naast de dame worden de verwensingen alleen maar erger. Wordt er nu zelfs geschopt? De politie jaagt het tuig weg. Eindelijk kunnen ze het slachtoffer onderzoeken. Volledig doorgedraaid door coke en alcohol is hun diagnose. We brengen haar naar de eerste hulp. Als ze op de brancard ligt, komt een meisje met bloeddorpen ogen naar hen toe. Ze gaat toch niet dood, ik ben haar beste vriendin. Beschermend legt de broeder een arm om haar heen. „Ik hou zoveel van haar, ik schaam me kapot.” Hoe het ook kan... ik neem u mee naar het King Power voetbalstadion in Leicester twee weken geleden. De wedstrijd tegen Westham United is net afgelopen. De spelers zijn in de tunnel verdwenen, de supporters druipen letterlijk en figuurlijk de tribunes af. Op de middenstip landt een helikopter. Zes passagiers stappen in. Direct stijgt het toestel op en verdwijnt uit het stadion.

Nog geen paar seconden later een hevige knal en een immense vuurzee. Ze komen alle zes om. Een van hen is de grote baas van Leicester football club. Zijn naam is bijna niet uit te spreken, Vichai Srivaddhanaprabha. Hij heeft de club in 2010 van de ondergang gered. Hij zit altijd op zijn vaste stekkie op de tribune. Ondanks zijn miljarden is hij wars van belangrijddoenerij. Daarom wordt hij door de supporters gekoesterd. Als ze in 2016 kampioen van Engeland worden willen ze zelfs een standbeeld voor hem oprichten. Direct na het bekend worden van zijn dood, komen ze allemaal naar het stadion. Droefenis op

Har's glimlach

De wereld staat letterlijk in brand. We worden immuun voor de wreedheden. Kunnen we nog wel met een glimlach genieten van de kleine juweeltjes die iedere dag voorbij komen? Har Meijer wel. Hij kijkt, luistert en tekent dit kleinged voor u op.

